

РЕШЕНИЕ

№ 994

гр. Стара Загора, 18.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, XIII–ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Жения И.

при участието на секретаря Лазарина Ф. Лазарова
като разгледа докладваното от Жения И. Гражданско дело № 20225530101598
по описа за 2022 година

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124,
ал.1 ГПК във връзка с чл. 439 от ГПК.

Ищецът Й. Г. Г. твърди, че на 15.04.2011 г. от Районен съд - Стара
Загора бил издаден изпълнителен лист въз основа на решение №388 от
06.04.2011 г. по гражданско дело 86 от 2011 г., с което решение ищцата Й. Г.
Г. била осъдена да заплаща на малолетното си дете К. И. М., чрез нейния
баща и законен представител И. Ж. М. издръжка в размер на 60 /шестдесет/
лева.

Въз основа на издадения изпълнителен лист и по молба И.Ж.М. било
образувало изпълнително дело № 3035 от 2011 г. и били предприети
изпълнителни действия за събиране на дължимата и падежирала към онзи
момент издръжка в размер на 60 /шестдесет лева/. Предвид липсата на
каквото и да е имущество от страна на Г., И. Ж. М., в качеството си на
законен представител на К. И. М., подал молба за изплащане на ежемесячно
присъдената издръжка от страна на Министерството на финансите, по
смисъла на Наредба за определяне на реда за изплащане от държавата на
присъдена издръжка. На 17.10.2011 г. Община Стара Загора, изпратила
уведомление за извършено плащане към г-н М. за месец септември. Като това

било първото от многото такива съобщения, към които се прилагали и справки на заплатените задължения от Държавата към г-н М..

След като в период от 01.09.2011г. до 09.03.2022г. не били предприемани нови изпълнителни действия срещу ищцата по изпълнителното дело, на 10.03.2022 г. тя установила, че имало наложен заповор на банковите сметки по смисъла на чл. 507 от ГПК от страна на ДСИ Р.Р., като по личната й сметка се намирала сумата от 8 786 /осем хиляди седемстотин осемдесет и шест лева/. В тази връзка била депозирана жалба с вх. № 1661 от 31.03.2022 г., в която се излагало становище, че паричните средства, намиращи се в нейната сметка не били секвестрируеми, предвид факта, че авоари не били нейни, а отделно от това вземането било погасено по давност. □ Това било така, тъй като с реализирането на хипотеза по чл. 2, ал. 1 от Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка, държавата в лицето на Министерството на финансите, изплащала присъдената издръжка на ненавършилото пълнолетие дете на ищцата, чрез своя баща И. Ж. М.. Съгласно чл. 14, ал. 1. от Наредбата, държавата се смятала за присъединен вискател за частно държавно вземане за изплатената по реда на този нормативен акт издръжка. Предвид обстоятелството, че била извършена справка на ищцата още през 2011 г. от страна на ДСИ Р. и било установено, че последната не работила на трудово правоотношение и нямала секвестрируем доход, Министерството на финансите следвало да бъде конституирано като присъединен вискател по изпълнително дело в съответствие с чл. 14, ал. 1 от Наредбата. Това се потвърждавало и от факта, че съобщение за конституиране на Министерство на финансите в кориците на делото нямало. Дори и да се приемело, че Държавата се конституирала като присъединен вискател по изпълнително дело № 3035 от 2021 г., въпреки изложеното. В процесния период, от 2011 г. до 2022 г., не била постъпила нито една молба от страна на Министерството на финансите във връзка с предприемане на изпълнителни действия срещу Й. Г.. Предвид това обстоятелството, счита, че делото следвало да бъде прекратено по отношение на Държавата и отново да бъде конституирана, като това обстоятелство не се реализирало. Разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8, предл. 2 не се прилагала по отношение на Държавата, тъй като видно и от чл. 14, ал. 1 от Наредбата, вземането се приемало за частно държавно вземане, а не за вземане за издръжка. В тази връзка било Решение №935 от 16.09.2020 г. на ОС - Варна

по в. гр. д. №2161 от 2020 г.

Нещо повече, в периода 2011 г. до 2018 г. не били предприемани същински изпълнителни действия от страна на ДСИ Р. по отношение на длъжника - Й. Г.. Извършвани били справки за новопридобито имущество, алтернативно новооткрити сметки, но описи на движими вещи, запори на трудови възнаграждения и други изпълнителни способности, не били предприемани. Предвид мотивите на върховните съдии, изложени в т. 10 от ТР №2 от 2013 г. на ОСГТК на ВКС, счита, че не е била прекъсвана давността на дължимите през периода 2011 г. - 2018 г. суми към Република България и г-н И. Ж. М., с оглед на което дори и да не е перемирано делото по отношение на държавата, то законната лихва за забава и част от заплатените суми към вискателя били погасени по давност. В този смисъл не цялата сума подлежала на принудително изпълнение, а само част от нея.

Предвид гореизложеното, към днешна дата г-н И. Ж. М., нямал изискуемо вземане към Й. Г., поради факта, че Община Стара Загора била заплатила по негова сметка дължимата издръжка за тяхното дете, а делото следвало да бъде прекратено по отношение на ответника и то повторно да се конституира като присъединен вискател, ако изобщо било конституирано до този момент. Същите доводи били изложени и в жалба с вх. №1661 от 30.03.2022 г.

На 05.04.2022 г. било получено съобщение за разпределение на запорираната и получена по сметката на съдебно - изпълнителната служба към Районен съд - Стара Загора, както и съобщение, с което се уведомявала ищцата, че се конституира Държавата като присъединен вискател по делото, в лицето на Министерството на финансите, като било определено, че се дължи сумата от BGN 7500 /седем хиляди и петстотин лева/. С оглед на тези обстоятелства, счита че част от тези BGN 7500 /седем хиляди и петстотин лева/ били погасени по давност. Въпросната сума, която била погасена по давност и не подлежала на принудително изпълнение била в размер на BGN 4 080 /четири хиляди и осемдесет лева/ за процесните 2011 година, 2012 година, 2013 година, 2014 година, 2015 година и 2016 година/ (5 г. x 12 м. x 60 лв.) + (8 м. x 60 лв за 2011 г.) = 4080 лв. /

Искането на ищцата до съда е да постанови съдебно решение, с което да признае за установено, че Й. Г. Г., с ЕГН *****, с постоянен адрес:

***** не дължи общата сума от BGN 4080 /четири хиляди и осемдесет лева/, натрупала се за периода от 06.04.2011 г. до 06.04.2016 г., представляваща частно държавно вземане на Държавата, във връзка с изплатена издръжка по Изпълнителен лист от 15.04.2011 г., издаден по частно гражданско дело № 86 от 2011 г. от Районен съд - Стара Загора, по силата на който Й. Г. Г., с ЕГН ***** е осъдена да заплаща на К. И. М., с ЕГН *****, чрез нейния баща и законен представител И. Ж. М. издръжка в размер на BGN 60 /шестдесет лева/, като погасена по давност. Претендира разноси.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК ответникът Държавата, представлявана от Министъра на финансите, изразява следното становище по предявения установителен иск:

Счита иска за процесуално недопустим поради липса на правен интерес и като предявен срещу ненадлежна страна. Твърди, че искът е насочен срещу „държавата, представлявана от Министерството на финансите“, а не срещу Държавата, представлявана съгласно чл. 31, ал. 1 от ГПК. Министерството на финансите не представлявало Държавата като особен субект на правото в гражданския процес. По силата на закона Министерството на финансите не било титуляр на частното държавно вземане за сумата, изплатена за издръжка по реда на Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка (НОРИДПИ). Министерството на финансите не било присъединен вискател по право на основание чл. 152, ал. 7 от Семейния кодекс (СК). Титуляр на частното държавно вземане за изплатената вместо длъжника издръжка била Държавата, като особен субект на правото, представлявана от посочения в чл. 31, ал. 1 от ГПК орган на изпълнителна власт - министъра на финансите. Правоотношение за изплатената издръжка възниквало между Държавата като особен субект на правото, представлявана от министъра на финансите по силата на чл. 31, ал. 1 от ГПК и ищцата, която имала качеството на длъжник по изпълнително дело за издръжка. Следователно с оглед твърденията в исковата молба, молба от 12.05.2022 г. и на основание законовите разпоредба, Министерството на финансите или държавата представлявана от Министерството на финансите не била страна в изпълнителното производство, съответно не била носител на материалното право за частно държавно вземане за изплатената издръжка. Тези обстоятелства обуславяли липса на правен интерес като абсолютна

процесуална предпоставка за допустимостта на така предявения установителен иск за наличието, на която съдът следил служебно. Моли делото да бъде прекратено поради недопустимост на иска.

По същество оспорва предявения установителен иск срещу Държавата като неоснователен и недоказан.

Видно от обстоятелствените и фактически твърдения в исковата молба изп. д. № 20115530403035 по описа на СИС, Районен съд - гр. Стара Загора било образувано от бащата и законен представител на К. И. М. за дължимата от длъжника Й. Г. Г. издръжка, за която бил издаден изпълнителен лист от Районен съд - гр. Стара Загора, V състав, по гр. д. № 86/2011 г. въз основа на влязло в сила решение. Към настоящия момент изп. д. № 20115530403035 по описа на СИС, Районен съд - Стара Загора продължавало да е висящо, доколкото не са налице предвидените от законодателя юридически факти, с осъществяването на които се прекратявало правото на издръжка на непълнолетния вискател К. И. М.. Само на това основание установителният иск се явявал неоснователен и недоказан.

Съществено в случая било, че Държавата придобивала качеството на присъединен вискател по изпълнителното дело от момента на присъединяването ѝ в това качество от съдебния изпълнител по делото с влязло в сила постановление/разпореждане (с оглед противоречивата практика на съдебните изпълнители). Основните начала на гражданския процес изисквали от съдебния изпълнител да уведоми вискателя за извършеното от него служебно присъединяване на вискател, за да може последният да упражни правата си по делото в установените от закона срокове.

В настоящия случай Държавата била уведомена за конституирането ѝ като присъединен вискател по право по изпълнителното дело на 14.04.2022 г., датата на получаване на уведомлението за процесуалното действие, извършено от държавния съдебен изпълнител.

Оспорва изцяло ищцовото твърдение, според което за периода от 01.09.2011 г. до 09.03.2022г. по изпълнителното дело не били извършвани изпълнителни действия. Същото било недоказано и по същество нямало отношение към предмета на спора. По силата на закона изпълнителното дело за издръжка не можело да бъде прекратено поради бездействие в

продължение на 2 години на непълнолетния взыскател К. И. М.. Изплащането на издръжката от Държавата вместо задължения родител било по същество плащане по изпълнителното производство, предпоставено от наличието на образувано изпълнително дело и от извършването на определени действия от съдебния изпълнител до навършване на пълнолетие на правоимащото дете. Посочва, че след присъединяването на Държавата като взыскател по делото през 2022 г., с молба с изх. № 11-03-125/19.05.22 г. на Министерството на финансите своевременно било поискано извършването на изпълнителни действия по делото.

Следователно твърденията за настъпила перемпция на основание чл.433, ал. 1, т. 8 от ГПК по отношение на Държавата за частното държавно вземане за изплатената сума за издръжка, били неоснователни и недоказани.

Неоснователно и недоказано било и твърдението за погасяване по давност на частното държавно вземане за сумата от 4080.00 лв., изплатена от държавата вместо исканата издръжка за периода от 06.04.2011 г. до 06.04.2016 г.

Условията за изплащане на присъдена издръжка от държавата били уредени от законодателя в чл. 152 от СК. Съгласно тази уредба държавата изплащала присъдената на ненавършил пълнолетие български гражданин издръжка за сметка на длъжника, когато по изпълнителното дело се установило, че длъжникът нямал доходи и не притежавал имущество, върху което да се насочи принудителното изпълнение (чл. 152, ал. 1 и ал. 2 от СК). Неизправният длъжник бил задължен да възстанови платената от държавата чрез съответната община издръжка заедно със законната лихва. Държавата се смятала за присъединен взыскател за частното държавно вземане за платената от общината издръжка по образуваното изпълнително дело, заедно със законната лихва (чл. 152, ал. 6 и ал. 7 от СК). Редът за изплащане от държавата на присъдена издръжка бил регламентиран в НОРИДПИ, приета с ПМС № 167 от 17.06.2011 г., обн., ДВ, бр. 48 от 24.06.2011 г., в сила от 24.06.2011 г.

Предвиденият в чл. 152 от СК ред на изплащане на присъдена издръжка бил израз на конституционния принцип за закрила на децата (чл. 14 от Конституцията на Република България) и подпомагане на отглеждането им (чл. 47, ал. 1 от Конституцията на Република България). Когато издръжката не

се изплащала от осъдения за издръжка родител с влязло в сила съдебно решение, държавата встъпвала в дълга на неизправния длъжник във връзка с присъдена по съдебен ред издръжка и я изплащала за негова сметка. Плащането се преустановявало, когато длъжникът започнел да изплаща издръжката или тя редовно се събирала по принудителен ред, както и когато непълнолетното лице навърши пълнолетие (арг. от чл. 152, ал. 1 и ал. 2 от СК, чл. 2 от НОРИДПИ).

Държавата не била субект, посочен в изпълнителния лист, с който родителят е осъден за издръжка или лице по смисъла на чл. 429 от ГПК. Тя била възискател по право на основание специалната законова разпоредба на чл. 152, ал. 7 от СК, като ставала страна в изпълнителния процес след извършване на надлежното процесуално действие от държавния съдебен изпълнител за нейното присъединяване с влязъл в сила акт (служебно или въз основа на молба от държавата).

Частното държавно вземане за издръжка ставало изискуемо от момента, в който държавният съдебен изпълнител уведомил длъжника за присъединяването на държавата като възискател по изпълнителното дело за издръжка. В настоящия случай държавният съдебен изпълнител уведомил ищцата за настъпилата суброгация на 05.04.2022 г., факт който ищцата признавала и доказвала с представените към исковата молба доказателства. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 84, ал. 2 от ЗЗД считано от 05.04.2022 г. настъпила и изискуемостта на задължението към държавата. Това бил и началният момент, от който можело да се приеме, че тече давността. Погасителната давност като санкция за бездействието на кредитора започвала да тече от момента, в който в патримониума на кредитора възникнело твърдяното право и след настъпване на неговата изискуемост. Регресното вземане на държавата по чл. 152, ал. 7 от СК срещу неплатилия длъжник по присъдена издръжка възниквало след плащане на присъдената издръжка в полза на правоимащото ненавършило пълнолетие лице.

В допълнение съгласно ППВС № 3/1980 г. сочи, че давността не тече във висящия изпълнителен процес, включително по отношение на изпълнителни дела, образувани преди 26.06.2015 г., в случай че правото на издръжка било прекратено. С приетото в т. 10 от Тълкувателно решение №

2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС разрешение ВКС отменило ППВС № 3/1980 г., според което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителният процес за принудителното осъществяване на вземането. Отмяната на ППВС № 3/1980 г. нямала обратно действие и в този смисъл давността върху вземания, предмет на изпълнително дело, образувано преди 26.06.2015 г., не тече. (в този смисъл и влязлото в сила Решение № 105/21.12.2021 г. по в.гр.д. № 20211600500273 на Оркъжен съд - Монтана).

След като ищцата била уведомена на 05.04.2022 г. за конституирането на държавата като присъединен вискател по делото и частното държавно вземане станало изискуемо, държавният съдебен изпълнител предприел изпълнителни действия, в резултат на които ищцата погасила част от задължението си към държавата. Следователно същата признавала задължението си към Държавата.

В заключение от всичко изложено било видно, че частното държавно вземане на държавата, представлявана от министъра на финансите по силата на законовата разпоредба на чл. 31, ал. 1 от ГПК не било погасено по давност към настояща дата.

Едва след навършване на пълнолетие (или на възрастта по чл. 144 от СК) на вискателя с право на издръжка и в случай, че ищцата не била погасила задължението си към държавата, началният момент, от който започвала да тече 5-годишна погасителна давност за дължимата сума за издръжка по частното държавно вземане бил датата, на която било поискано или предприето последното валидно изпълнително действие, преценявано след прекратяване на правото на издръжка на вискателя. (т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г.)

Затова моли иска да бъде отхвърлен като неоснователен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата, чрез процесуалния си представител, поддържа исковата молба по изложените в нея доводи.

В съдебно заседание ответникът оспорва иска по наведените в отговора възражения.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

По делото не е спорно, а и това се установява от представения

изпълнителен лист от 15.04.2011 г., издаден по гражданско дело № 86 / 2011 г. от Районен съд - Стара Загора, че Й. Г. Г., с ЕГН ***** е била осъдена да заплаща на малолетното си тогава дете К. И. М., с ЕГН *****, чрез нейния баща и законен представител И. Ж. М. издръжка в размер на BGN 60 /шестдесет лева, считано от 06.04.2011г.

Видно от приложеното изпълнително дело № 3035 /2011 г. по описа на ДСИ при Районен съд – Стара Загора, същото е образувано на 27.04.2011г. по молба на И. Ж. М. като баща и законен представител на К. И. М., въз основа на горепосочения изпълнителен лист. В молбата са направени искания за извършване на справки за проучване на имущественото състояние на длъжника и за налагане на заповест и/или възбрани. Ако такова имущество не бъде установено, е направено искане, на основание чл. 152, ал.2 и ал. 3 от СК издръжката да бъде заплащана от Държавата. На 11.08.2011 г. е постановено разпореждане от ДСИ за налагане на заповест върху банкови сметки на длъжника (л.51 от приложеното изпълнително дело), а на 01.09.2011 г. е постъпила молба от длъжника за вдигане на наложения заповест поради несеквестрируемост на сумите по банковата сметка, която молба е уважена от ДСИ (л. 58). На 03.09.2011 г. ДСИ при РС – Стара Загора е съставил констативен протокол, на основание чл. 2, ал.2 от Наредба за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка (л.60), като видно от уведомление на Община Стара Загора, ведно с приложен списък, за месец септември 2011г. е изплатена от Общината на вискателя сумата от 60 лева (л. 63). Периодично, на всеки 6 месеца ДСИ е извършвал служебни справки за доходите и имуществото на длъжника и поради липса на такива издръжката е била заплащана по реда на Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка. Видно от писмо на Община Стара Загора (л.493) изплатената по този ред издръжка за периода от м.09.2011 г. до м.01.2022 г. вкл., е в общ размер на 7500 лева.

От приложеното изпълнително дело (л.383 и сл.) се установява още, че на 14.02.2020г. е изпратено заповестно съобщение от ДСИ до *****, получено на 28.02.2020г., а на 05.03.2020г. на основание чл. 508 ГПК банката е признала вземането, върху което се налага заповест. На 10.03.2021 г. отново са изпратени заповестни съобщения до две банки.

На 31.03.2022г. във връзка с постъпилата от наложен заповест върху

банкова сметка сума от 8779 лева, ДСИ при РС – Стара Загора, на основание чл. 14 от Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка, за частното държавно вземане, представляващо изплатената по делото издръжка в размер на 7 500 лева, е конституирал Държавата като вискател по изпълнителното дело (л.505 от изпълнителното дело), като съобщението за това е получено от Министерството на финансите на 14.04.2022г. (л. 34 от настоящото дело). Съставен е бил протокол за разпределение на сумата на 07.04.2022г. (л.507) и е била определена дата за предявяване на разпределението.

Видно от молба, изх. № 11-03-125/19.05.22 г. на Държавата, чрез министъра на финансите (л.36 от настоящото дело), е направено искане до ДСИ по изпълнително дело № 3035 /2011 г., извършване на справки и прилагане на конкретно посочени изпълнителни способности за събиране на вземането.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

В разпоредбата на чл. 439 ГПК е предвидено, че искът срещу изпълнението може да се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е било издадено изпълнителното основание.

Ищцата в настоящото производство, длъжник по горепосоченото изпълнително дело, се позова на именно на такъв факт - изтекла погасителна давност.

В случая се касае за осъществена хипотеза на изплащана от Държавата издръжка, присъдена на малолетно дете, за сметка на неизправния длъжник, тъй като по изпълнителното дело се е установило, че неизправният длъжникът няма доходи и не притежава имущество, върху които да се насочи принудително изпълнение, като издръжката се е изплащала чрез общината – чл. 152, ал. 1 и ал. 2 СК и чл. 2, ал.1 и ал. 2 от Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка.

Неизправният длъжник е задължен да възстанови платената от Държавата издръжка, заедно със законната лихва, а Държавата се смята за присъединен вискател за частното държавно вземане за заплатената от нея, чрез общината, издръжка по образуваното изпълнително дело - чл. 152, ал. 6 и

7 от СК и чл. 14 от Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка.

В случая не е спорно, че е приложима общата 5-годишна давност, като спорните въпроси се свеждат до това кога е започнал да тече давностният срок, предпоставен от въпроса кога е възникнала изискуемостта на вземането на Държавата за заплатената от нея издръжка (чл. 114, ал.1 ЗЗД) и дали давност не е текла в хода на изпълнителното производство, на основание чл. 115, ал. 1, б. ж ЗЗД, до дата 26.06.2015 г., когато е прието ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с което бе изоставено разбирането, че давност не тече докато трае изпълнителното производство, възприето в Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, което бе обявено за изгубило сила. Именно тези и други въпроси по сходен казус са били поставени за разглеждане в определение №166/27.04.2022 г. на ВКС по гр.д. № 3887/2021 г., III г.о, производството по което е спряно до приемане на тълкувателно решение по тълк.дело №3/2020г. на ОСГТК на ВКС, образувано по въпроса: Прилага ли се нормата на чл. 115, ал. 1, б. ж от ЗЗД по изпълнителни дела за събиране на вземания, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. от на ОСГТК на ВКС. Понастоящем не е прието все още тълкувателното решение.

От тълкуването на горепосочените норми - чл. 152, ал. 6 и 7 от СК и чл. 14 от НОРИДПИ, съдът намира, че актът на съдебния изпълнител за конституирането на Държавата като вискател по изпълнителното дело на 31.03.2022г., съобщение за което е получено от Министерството на финансите на 14.04.2022 г., има единствено констативно действие, доколкото само прогласява настъпилото по закон присъединяване на кредитор. Оттук следва неоснователността на възражението на ответника, че е придобил качеството присъединен вискател по изпълнителното дело на 14.04.2022г. Настоящият съдебен състав не споделя становищата на процесуалните представители и на двете страни, които обвързват настъпването на изискуемостта на вземането на Държавата и оттам началото на давностния срок с момента, в който следва да се приеме, че Държавата е присъединен вискател по изпълнителното дело. Изискуемостта на частното вземане на Държавата за изплатената от нея издръжка по изпълнителното дело възниква от датата на плащането на последната сума за издръжка, което следва от анализа и тълкуването на разпоредбите на НОРИДПИ - чл. 12, съгласно който

изплащането на присъдена издръжка се прекратява при отпадане на условията по чл. 152, ал. 1 и 2 от Семейния кодекс или при настъпване на обстоятелствата по чл. 11, а именно когато длъжникът започне да изплаща издръжката или тя се събира по принудителен ред, като съгласно чл. 14, ал.2 длъжникът чрез съдебния изпълнител възстановява по бюджета на съответната община платената вече издръжка, заедно със законната лихва, начислена за периода, през който е изплащана издръжката.

Предвид горното, следва, че частното вземане на Държавата за платената от нея издръжка не е погасено по давност, тъй като последното извършено плащане е през м. февруари 2022г. за дължима от длъжника за м.януари 2022г. издръжка, след което са отпаднали условията по чл. 152, ал. 1 и 2 от Семейния кодекс за изплащане на издръжката по реда на горепосочената Наредба, от който момент е започнал да тече и давностният срок по отношение на частното държавно вземане за заплатената от Държавата сума за месечните издръжки по изпълнителното дело.

Общо правило в гражданското право е, че давността е санкция за бездействието на правоимащия кредитор и правна последица от бездействието на кредитора, но само когато той е задължен и има възможност да действа, за да упражни правото си, откъдето следва, че ако не е задължен и/или няма правна възможност да действа, давност не тече.

Що се касае до всички останали доводи на процесуалния представител на ищеца, развити в писмената му защита, че изпълнителното дело е следвало да бъде прекратено поради перемпция, то съдът ги счита за ирелевантни, доколкото различни състави на ВКС вече са имали редица поводи да отбележат в своите съдебни решения, че давността и перемпцията по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК в изпълнителното производство са различни правни институти с различни последици, като перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института се свежда единствено до това, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Дори настоящият съдебен състав да бе възприел становището на процесуалния представител на ищеца, че давностният срок за погасяване на вземането на Държавата е започнал да тече след м.09.2011 г. (датата на първото плащане от общината), като оттогава не били извършени никакви изпълнителни действия, то отново вземането на Държавата не е погасено по давност, тъй като тя е присъединен по право взискател по изпълнителното дело, а давност не е текла в хода на изпълнителното производство до приемането на 26.06.2015 г. на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Следователно след тази дата – 26.06.2015г. е започнала да тече нова петгодишна давност, прекъсната с извършеното през м. февруари 2020г. действие по принудително изпълнение – налагане на заповест – чл. 116, б“в“ ЗЗД, от който момент е започнала да тече нова петгодишна давност. Разрешенията, дадени с ТР № 2/26.06.2015 г., се прилагат занапред спрямо неприключилите към момента на приемането му изпълнителни производства, какъвто е настоящият случай /в този смисъл е и решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС и трайно установената съдебна практика на въззивните състави на ОС – Стара Загора/.

Съдът не възприема цитираната от процесуалния представител съдебна практика, че на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.дело № 2/2013 г. от на ОСГТК на ВКС следва да бъде придадено обратно действие. Разпоредбата на чл. 50, ал.1 ЗНА касае случаите, когато за пръв път се тълкува норма, затова и законодателят е предвидил, че тълкуването има действие от деня, когато е влязъл в сила актът, който се тълкува, а настоящият случай не е такъв. Тълкуване в насока, че докато трае изпълнителния процес давност на тече е дадено с ППВС № 3/1980 г., а с приемането на ТР № 2/26.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС е изоставено това разбиране и е дадено ново тълкуване на закона (т.е. на вече тълкувана през 1980 г. норма), което налага извод за действие занапред.

Предвид гореизложеното, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 във връзка с ал. 8 от ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева, определено от съда, на основание чл. 25, ал.1 от НЗПП.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Й. Г. Г.**, ЕГН *********, с постоянен адрес: *********, **против Държавата, представлявана от министъра на финансите, иск за признаване за установено, че Й. Г. Г. не дължи на Държавата, поради погасяване на вземането по давност, сумата в общ размер на 4080 лева /четири хиляди и осемдесет лева/, представляваща частно държавно вземане за изплатена, за периода от 06.04.2011 г. до 06.04.2016 г., издръжка по изпълнителен лист от 15.04.2011 г., издаден по гражданско дело № 86 от 2011 г. от Районен съд - Стара Загора, по силата на който Й. Г. Г., с ЕГН ********* е осъдена да заплаща на К. И. М., с ЕГН *********, чрез нейния баща и законен представител И. Ж. М., ежемесечна издръжка в размер на 60 лева, като неоснователен.**

ОСЪЖДА **Й. Г. Г.**, ЕГН *********, с постоянен адрес: *********, **да заплати на Държавата, представлявана от министъра на финансите, сумата в размер на 150 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство.**

Решението подлежи на обжалване пред ОС - Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Стара Загора: _____